

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1044/2023
26.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 267/22 од 23.12.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 303/23 од 15.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.10.2023.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 267/22 од 23.12.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 303/23 од 15.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 267/22 од 23.12.2022.године, окривљени АА је оглашен кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС“ бр.72/09), за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и истовремено је одређено да ће се казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену мере електронског надзора, које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Поред тога окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 300.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени у остављеном року не плати изречену казну иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка ОЈТ у Вршцу, у износу наведеном у изреци пресуде, као и на име паушала износ од

5.000,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, као и да надокнади трошкове кривичног поступка настале пред судом, о чијој висни ће суд донети посебно решење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 303/23 од 15.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драгомир Тодоровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће обуставити поступак против окривљеног или ослободити окривљеног од оптужбе или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истичући да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати и то службеној белешци Пореске управе Филијала Вршац од 11.03.2016. године, која је према ставу браниоца, прибављена супротно одредбама Законика о кривичном поступку.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произилази да су порески инспектори у оквиру пореске контроле по налогу од 24.02.2016. године, сагласно одредби члана 64. став 2. Закона о општем управном поступку, извршили контролу пореског обвезника ДОО „ББ“ и о томе сачинили службену белешку Пореске управе Филијала Вршац од 11.03.2016. године.

Службена белешка коју су сачинили порески инспектори у складу са одредбама Закона о општем управном поступку и Закона о пореском поступку и пореској администрацији, потиче из пореског поступка и иста не садржи податке, нити информације прикупљене од грађана, које се не би смеле користити у кривичном поступку. Приликом сачињавања службене белешке, порески инспектори нису саслушавали окривљеног у погледу радњи које су му касније оптужним актом стављене на терет, већ су констатовали стање на терену приликом провере пословних односа између пореских обвезника за одређену календарску годину и прикупили остале податке релевантне за порески поступак.

Стога, побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

Указујући даље на исту повреду закона, бранилац осталим наводима захтева указује на чињенична утврђења судова, односно доказну снагу датог налаза и мишљења судског вештака Владимира Грујина економско – финансијске струке, као и чињеница које је првостепени суд утврдио из овако датог налаза и мишљења. Поред тога бранилац у захтеву истиче и повреду закона из члана 439. тачака 1) ЗКП, која представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, али наведену повреду између осталог образлаже опширном анализом прописа из области привредног пословања и пореских закона, те анализом и закључцима који произлазе из исказа сведока који су саслушани током поступка, те образлаже и пресуду Привредног суда у Панчеву П 199/2020 и даје своје тумачење и анализу пореског обвезника и постојања утаје пореза, промета добара, аналитичких рачуна, те изводи закључак да се у конкретном случају ради о позајмици, а не о уговору о купопродаји, на који начин побијане пресуде оспорава у погледу утврђеног чињеничног стања, у смислу члана 440. ЗКП, која повреда не представља законски разлог због кога је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те се Врховни суд у оцену истих није упуштао.

Поред тога бранилац у уводу захтева истиче повреду из члана 441. став 4. ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац првостепену пресуду оспорава због одлуке о казни, односно истиче да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, односно истиче повреду члана 441. став 1. ЗКП, која повреда не представља законски разлог због кога је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те се Врховни суд у оцену истих није упуштао.

Бранилац у захтеву указује и на повреду права на правично суђење гарантовано Европском конвенцијом о људским правима и Уставом РС, али уз захтев за заштиту законитости не доставља одлуке Европског суда за људска права или Уставног суда РС којима је његово право поврђено, нити на такве одлуке указује, те се Врховни суд у оцену таквих навода није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић